

skæring af Holmslands Klit paa det Grundlag. Men imidlertid var der vokset en anden Trang op, nemlig den at kunne begrænse Surheden i Engene i Skernaadeltaet og de andre lavtliggende Jordarealer omkring Ringkøbing Fjord ved at sænke Vandstanden i denne. Man stredes i mange Aar om, hvorledes denne Ting skulde gribes an. Man endte med en Slags Enighed og fik gennemgravet Tangen i Nærheden af Nymindegab, og derved har Forholdet ændret sig saaledes, at der nu ikke er nogen større eller udpræget Trang. I alle Tilfælde kan man ikke blive enig om, hvad det er, der rettelig skal gøres for at afhjælpe al Trang. D. v. s., man er uenig om, hvorvidt en Gennemskæring af Tangen overhovedet vil nytte for dette Forhold, hvis uheldige Sider i øvrigt overhovedet ikke ere oplyste. Under disse Forhold fremkom i Fjor paa Finansloven et Ønske om at gennemskære Tangen ved Bjerregaarden, et sydligere Punkt end „Hvide Sande“, som nu er valgt. Det tør vel siges, at medens det hidtil oprindelig har været Hensynet til Sejladsen paa Ringkøbing Fjord, senere Landbrugsinteresserne og senere endnu Fiskeriinteresserne, der havde foranlediget Bestræbelserne for at faa gennemskåret Tangen, saa er det, der nu kommer til Orde, vistnok Ringkøbing Valgkreds' Interesser, og jeg tror, at Landstinget har ikke mere Fornødenhed for at bøje sig for dem end for de tidligere uafgjorte Stridigheder om Spørgsmaalets Løsning, saa meget mere som den sidste Løsning er kommen frem ganske pludseligt til tredie Behandling af Finansloven og motiveret saa overmaade tyndt, at den har vakt en energisk Modstand hos flere af Reformpartiets Medlemmer i Folketinget. Man har til Undskyldning for Forslaget anført, at det kun er et Forsøg, man ønsker gjort, og at Bevillingen er kun 127,000 Kr., altsaa ikke noget overmaade stort Beløb. Men det, som det gælder om for os at undersøge, er, hvad det er, man vil opnaa ved dette Forsøg, og det kan vel ikke omtvistes, at det, man vil opnaa, er at forsøge paa at faa en Gennemsejling til Ringkøbing By. Hvis det skal opnaas, ere imidlertid alle Teknikere enige om, at der vil følge en Bekostning paa, som gaar højt op over Hundredetusinderne, op mellem Millionerne. Der er udarbejdet forskellige Planer, men alle ere de dog enige om en Ting, at hvis en saadan Gennemskæring skal bestaa, maa der føres mindst een Mole ud i Havet, og at denne Mole vil blive meget kostbar, ere ogsaa alle enige

om, derom var den i 1897 nedsatte Kommission for Vestkysthavnesagen absolut enig. Saa vidt jeg erindrer, kalkulerede den Udgiften til $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. De senere Projekter have vel været af et noget andet Omfang, men alle have de været meget kostbare, og ingen har villet garantere for, at man med mindre Bekostning kunde opnaa noget holdbart, altsaa noget nyttigt Resultat. Jeg siger derfor, at den Frase, at man skal forsøge sig frem med en Udgift af 127,000 Kr., fører med 9 Sandsynligheder mod 1 til, at man vil komme til den Realitet at give mange, mange Hundredetusinder ud for at opretholde det, man nu vil forsøge sig frem til at faa for de 127,000 Kr.

Den anden Bevilling, Bevillingen af 172,500 Kr. til en Fiskerihavn ved Sæby, er ligeledes indkommen paa Finansloven i sidste Øjeblik ved en Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder af 5. Februar 1908. I denne oplyses det, at Sæby Kommune har længe kæmpet en haabløs Kamp for at vedligeholde Byens Havn, og at den er ude af Stand til at gøre det.

Der er i tidligere Rigsdagen foreliggende Aktstykker bragt Oplysninger om denne Sag, om Sæby Kommunes Stilling, nemlig i det Lovforslag, som for et Par Aar siden blev gennemført om Afvikling af de Laan, Staten havde givet til Havne og lignende Foranstaltninger. Dette Lovforslag blev gennemført, og derved fik Sæby Kommune eftergivet en Gæld paa omtrent 50,000 Kr.

Jeg siger, at under det Lovforslags Behandling blev det oplyst, at Sæby Kommunes Fattigdom er saa stor, at der ikke er til at se Udvej for, at den selv kan bære en Oparbejdning af sin nu fuldstændig forsømte Havn. Den har en Gæld op over 100,000 Kr., en overmaade høj Skatteprocent, den har overmaade faa velstaaende Borgere, en overmaade ringe Handel og Omsætning, kort sagt, Sæby Kommune er rørende fattig. Det, der i Ministeriets Skrivelse til Folketingets Finansudvalg oplyses, som kan tale for Sagen, er kun dette ene, at Sæby Kommune har 100 Fiskere, hvoraf de 80 ere Ejendomsbesiddere, som altsaa ere knyttede til Stedet og derfor ikke menes at kunne undgaa Ruin, hvis man ikke vil ophjælpe Sæby Havn. Men nu er dog dertil at bemærke, at Sæby Havn, som det ogsaa oplyses i Ministeriets Skrivelse, ligger saa at sige ved Siden af, kun med et Par Mils Vej skilt fra Frederikshavns store kostbare Statshavn, og jeg ser ikke rettere, end at de Sæby Fiskere med stor